

No ha faltat una orgia de metàfores per a desxifrar, en el bac de Fidel Castro de la setmana passada, la profecia divina de la futura caiguda del règim cubà. Un taller de ferramentes estilístiques ha treballat al servei de l'acudit fàcil, però poques martellades han caigut sobre un dels principals trets de l'ensopegada: que va caure tot sol. La soledat de la caiguda. L'aïllament del trapezista de la revolució. Del rebolc. Per més que li posen la cameta, Castro caurà víctima de sí mateix. Tot solet. És una manera com una altra de contemplar la dilatada decadència del règim cubà; perquè n'hi ha d'altres, més bèsties però sinceres, que declaren el desig de veure'l mort, com és el cas de la vicepresidenta de la Comissió Europea, Loyola de Palacio, un desig que no és, diguem-ne, una metàfora reflexiva ni subtil: «Todos esperamos que Castro se muera cuanto antes. No digo que lo maten, digo que se muera».

La falta de llibertats i l'opressor bloqueig internacional, especialment el d'Estats Units, seguirà trencant a trossets els genolls ferits del poble cubà. Cert que Cuba, com diu Castro, ha sigut i és encara víctima de moltes coses, però ja fa temps que és gairebé més víctima del propi victimisme del dictador que no pas del bloqueig que l'illa pateix. En la seua presentació, no són massa diferents les consignes que Fidel i Bush mamprenen per a guanyar-se a la gent. Bàsicament, com a bons senyors feudals, els dos masteguen el mateix xiclet: «En algun moment podríem rebre algun atac del qual solament jo podré defensar-vos».

Encara que no ho semble, no està més sol Castro que Bush. Cuba i els EUA també s'assemblen en la seua pròpia soledat, en un aïllament internacional que va a més. Els dos són líders d'estats predemocràtics, els dos demanen incessants actes de fe als ciutadans, els dos estan a punt de caure i els dos, si no cauen, estan a punt d'extremar la violència i el vassallatge contra innocents.